

ת"פ 2707/07 - חדר אגבאריה נגד מ.י. לשכת תביעות חיפה-משטרת ישראל

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 2707-07 מ.י. לשכת תביעות חיפה-משטרת ישראל נ' אגבאריה
תיק חיצוני: 21064/06

בפני	כבוד השופט אחסאן חלבי
המבקש/הנאשם	חדר אגבאריה
נגד	
המשיבה/המאשימה	מ.י. לשכת תביעות חיפה-משטרת ישראל

החלטה

1. לפניי בקשה להורות למזכירות להנפיק אישור הפקדת רישיון נהיגה מיום שחרור המבקש מבית הסוהר - 18.5.2014.
2. בבקשה צוין כי המבקש נידון בתיק זה לתשעה חודשי מאסר לריצוי בפועל וכן לעונשים נוספים, לרבות פסילה מקבל או מהחזק רישיונות נהיגה בפועל למשך 18 חודשים, מיום השחרור מהמאסר שהוטל בגין ההרשעה בתיק זה. נטען כי המבקש "לא נהג למשך 18 חודשים והמתין בתום לב ובסבלנות עד לקבלת רישיון הנהיגה", תוך שלא סבר כי עליו להפקיד את הרישיון משסבר לתומו כי התקופה תימנה מיום השחרור מהמאסר.
המבקש טען כי העיכוב בהגשת בקשה זו נבע מהקושי לאתר את הסיבה שמנעה ממנו לקבל את רישיון הנהיגה.
3. לבקשה צורף אישור על שחרור אסיר מבית הסוהר ממנו ניתן לראות תאריך שחרור ממאסר ביום 18.5.2014, ליד אישור לגבי תקופות מאסר נוספות. במאמר מוסגר יצוין כי לפי מסמך זה, תאריך התחלת המאסר הוא 18.11.2008 ותאריך השחרור הינו 18.5.2014 כך שנדמה שלא מדובר בעונש נשוא תיק זה, שכאמור עמד על 9 חודשים.
4. המדינה התנגדה לבקשה ולכן הוריתי על קיום דין במעמד הצדדים. במסגרת הדיון טען בא-כוח המבקש שהוא מודע לכך שעל פי חוק המבקש היה אמור להפקיד את רישיון הנהיגה או תצהיר מטעמו, אולם לדבריו באותה עת למבקש לא היה רישיון בתוקף, טענה אשר לא עלתה בבקשה בכתב. כן הפנה בא-כוח המבקש להוראות נוהל מזכירות בית המשפט בעניין זה. המדינה חזרה על התנגדותה לבקשה.

5. דין הבקשה להידחות.

6. ראשית, על פי הדין **מניין תקופת הפסילה של רישיון הנהיגה מתחיל עם הפקדת רישיון נהיגה או תצהיר מטעם המבקש**. הטענה שעלתה רק במסגרת הדין ואשר לפיה רישיונו של המבקש לא היה בתוקף באותה עת, וכן הטענה באשר לתום הלב, אינן יכולה להוות טעם שמצדיק חריגה מהכלל האמור. סעיף 42(ג)(1) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961, קובע כי תקופה שחלפה עד מסירת רישיון הנהיגה לרשות שנקבעה בתקנות לא תימנה במניין ימי הפסילה. באופן דומה קובע סעיף 61 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 כי מי שנפסל רישיונו חייב להמציא את הרישיון לרשות שנקבעה בתקנות. תקנה 557 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 מוסיפה וקובעת את החובה להגשת תצהיר אם הרישיון אבד או אינו נמצא בידי בעליו. בפסיקה נקבע כי יש צורך במעשה אקטיבי-פורמלי של הנהג לשם תחילת תקופת הפסילה (ע"פ 6928/18 **כלפון נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (7.10.2018)). כאמור, לא הוצג טעם לאי הפקדת רישיון הנהיגה או תצהיר מטעם המבקש, וכלל אין טענה שהרישיון הוחזק בידי רשות חוקרת.

7. שנית, הסמכות לדון בבקשה מעין זו נתונה לרשות הרישוי אשר נגד החלטתה ניתן להגיש עתירה לבית המשפט לעניינים מנהליים, מכוח סמכותו לפי סעיף 14(א) לתוספת הראשונה לחוק בתי המשפט לעניינים מנהליים, התש"ס-2000. כבוד השופט סולברג קבע בעניין זה כי "המקום הטבעי הוא כאמור רשות הרישוי, זהו הגורם המקצועי שאצלו מצוי כל החומר הצריך לעניין, גם מומחיות, גם ניסיון" (ע"פ 9075/12 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (14.04.2014) וראו גם את: בש"פ 4840/14 **אברהם נברו נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (30.07.2014); ת"פ (חי') 47573-10-10 **תאבת מריח נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (28.12.2017)). על כן, היה על המבקש להגיש בקשתו לרשות הרישוי שעה שמדובר בבקשה לחישוב מניין ימי הפסילה, ותחילת מנינים של אלו.

8. לאור האמור, הבקשה נדחית.

9. העתק מההחלטה יועבר לבאי כוח הצדדים על ידי המזכירות.

ניתנה היום, ו' ניסן תשפ"ג, 28 מרץ 2023, בהעדר הצדדים.